

Karar Ver! / interaktif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Karar Ver! / interaktif hikaye KARAR VER!

«Benim hayatım, benim seçimlerim, benim hatalarım, benim sorunlarım, benim yalnızlığım. Yani özetle, sizi ilgilendirmez...»

Charles Bukowski

(Toplam 12 farklı kurgu ve 8 farklı finalden oluşan bu hikâyelerde yer alan kişi ve olayların gerçeklikle ilgisi yoktur, tamamen kurmacadır.)

Cuma akşamı saat 21:00 olmuştu ve hâlâ ofisteydi. Pazartesi günü önemli bir ihaleye gireceklerdi, o yüzden dosyanın

eksiksiz olduğundan emin olmadan ofisten çıkmak istemiyordu. Hafta sonunu kafası rahat ve stressiz geçirmek niyetindeydi. Odasının kapısını kapatmış, penceresini açmış, klasik müzik eşliğinde bir taraftan sigarasını tütürüyor, bir taraftan kahvesini yudumluyordu. Normalde ofiste sigara içmek yasaktı ama Bilge'ye böyle yoğun dönemlerde pek ilmezlerdi. İhaleler konusunda deneyimliydi. Tek başına, dikkatle çalışmayı severdi, o yüzden bu kadarcık ayrıcalığı bari olsundu. Patronu Yüksel Bey ve müdürü Furkan Bey ile alışmışlardı birbirlerinin huyuna, suyuna, beş senedir birlikte çalışıyorlardı. Yıllardır alışık olduğu sistemle, hiç gıcunmadan, sıkılmadan ve acele etmeden dosyanın tüm detaylarını tek tek bir kez daha gözden geçirdi. Bu konuda tüm sorumluluk kendisindeydi ve ona fazlasıyla güveniyorlardı. Bu güveni boşa çıkarmaya niyeti yoktu. Nasıl olsa işin sonuna gelmişti ve en geç bir saat içinde Sakarya'daki favori mekânında içkisini yudumluyor olacaktı.

Kapısı tıklatıldı ve cevap beklemeden kafasını içeri uzattı Hüseyin.

"Bilge Hanım, size bi'sey lâzım mıydı, ocağı kapattım, çıkıyom ben," dedi sigaradan sararmış bıyıklarının altından.

"Yok Hüseyin, kahvem falan var benim, çık sen, iyi tatiller," dedi Bilge.

"Siz çıkmıyoz mu daha? Eğlence yok mu bu hafta sonu?" diyerek sarı dişlerini gösterdi Hüseyin. Bilge'nin kalın, siyah kaşlarının altından ok gibi fırlattığı bakışları suratına saplandığı gibi de pişman oldu dediğine.

"Sana ne Hüseyin? Hı? Ben sana soruyor muyum kahvede pişpirikte misin yoksa hipodromda altılı mı kovalayacaksın bu hafta sonu diye? Hadi yürü git, sinirlendirme beni akşam akşam!" diye tersledi Bilge adamı, kovaladı kapıdan. Arkasından derin bir "Hofffff!" çekerek içindeki tüm nefesi boşalttı Bilge, "Zevzek herif!". Gözlerini kapattı, derin bir nefes alarak dosyaya yeniden odaklanmaya çalıştı.

Son sayfalara geldiğinde kapısı tekrar çalındı. Kaan uzattı bu sefer başını içeri.

"Çıkmıyo musun kızım sen daha? Ne ihaleymiş be. Jandarma'nın

mıydı?”

“Yok, Emniyet’in. On bin adet gaz bombası alımı,” dedi Bilge. “Az kaldı, bitiyor.”

“O bombaları sonra kafamıza yiyoruz kızım senin yüzünden. Bu kadar düzgün hazırlamak zorunda mısın o dosyaları?”

“Bizden almasalar başka bir güvenlik şirketinden alacaklar Kaan. O bombalar yenilecek yani, kaçarı yok. Ayrıca benimle kızım mızım diye konuşma, çok sinir oluyorum, kaç defa söyledim.”

“Öf iyi be, ağız alışkanlığı. N’apcan akşam? Ev mi, bar mı?”

“Bara bir uğrarım. Sonra da ev işte, ne olacak,” dedi Bilge, gözlerini dosyadan ayırmadan.

“Çok içme bak,” diye gevşek gevşek sırtıttı Kaan da.

“Lan oğlum, sana ne? Anam mısın, babam mısın, yürü git, kendi işine bak!” diye masasından aldığı bir silgiyi fırlattı Kaan’a doğru. Kaan kapıyı kendine siper etti, silgi kapıya çarpıp dosya dolabının arkasına doğru sekti:

“Evin yolunu bulamıyorsun kızım sonra, başına iş geliyor, yoksa bana ne!” diyerek yine sırtıttı Kaan ve kapıyı çekerek gitti. Bu sefer daha sevimli göründü Bilge’nin gözüne. Biraz densizdi, mensizdi, ama iyi çocuktuk aslında şu Kaan.

Saatler 21:45’i gösterdiğinde deri montunu giymiş, kasketini takmış, çantasını omzuna çapraz asmış, çıkmaya hazırdı. Kendisinden başka bir tek müdürü Furkan Bey kalmıştı şirkette. Asıl dosyayı ve tüm nüshaları ona kendinden emin bir şekilde teslim etti, “Haydi bana eyvallah, top sizde artık, kafanıza bir şey takılırsa ararsınız, bol şans!” diyerek ofisten dışarı attı kendini. Furkan Bey arkasından yorgun ve bezgin gözlerle bakarak şöyle bir el salladı. İyi niyetli, babacan bir adamdı Furkan Bey, Bilge’yi kızı gibi severdi. Asansörü beklerken “Zavallı adam,” diye geçirdi içinden Bilge. 25 yıldır bu şirkette çalışıyor, tüm enerjisini ve zamanını işine veriyor, yine de patronları olacak Yüksel Bey’i bir türlü memnun edemiyor, her türlü zorbalığına ve kabalığına maruz kalıyordu. Ne uzuyor, ne kısalıyordu. Ne bir sosyal hayatı vardı, ne ailesi, ne çocuğu çocuğu. Varsa yoksa işti tüm hayatı. Furkan Bey’in buna niye katlandığını anlamakta güçlük çekiyordu

Bilge. Güvenilir, zeki ve tecrübeli biriydi sonuçta. Bu şirketten ayrıldığı anda rakip şirketler havada kaparlar, el üstünde tutarlardı onu muhtemelen. Ama yapmıyordu. Ne tuhaftı, bazı insanlar kendilerinin ve yeteneklerinin asla farkına varmıyorlardı ya da basiretleri bağlanıyordu herhalde.

Ofisin bulunduğu iş hanından Atatürk Bulvarı'na çıktığı gibi Ankara'nın serin sonbahar havası şöyle bir içinden geçti, ürpertti Bilge'yi. Bir an "Bara değil de doğruca eve mi gitsem acaba?" diye geçirdi aklından. Dışarıdan yemek sipariş etmiş, kanepeye uzanmış, birasını içerken dizi izlediğini hayal etti. Yoksa barda birkaç içki içip, biraz insan yüzü görüp, çok geç olmadan eve mi dönseydi? Karar veremedi.

[Bilge eve mi gitsin, bara mı gitsin?]

Karar Ver!

EVE GITSİN! (1)

BARA GİTSİN! (2)

■ Emel Aslan

1975 yılında Antalya'da doğdu. ODTÜ'de Çevre Mühendisliği okudu. Yıllarca Ankara'da özel sektörde farklı disiplinlerde çalıştıktan sonra 2008 yılında istifa ederek daha keyfî işlere yöneldi; serbest çevirmenlik yapmaya başladı, yazı-çizi işlerine bulaştı. Ankara'da birkaç sene yayınlanan Mahalle Baskısı adındaki kültür, sanat, edebiyat ve eğlence dergisinin kurucusu, editörü ve yazarlarından biriydi. ODTÜ Yayıncılık için çeşitli kitaplar çevirdi. Halen ONK Ajans'a bağlı olarak Devlet Tiyatroları ve özel tiyatrolar için tiyatro oyunları çeviriyor, zaman zaman öyküler, denemeler yazıyor. Polisiye-gerilim ise hep ilgisini çekti. Fırsat buldukça izliyor, okuyor. Detektif proza